

Beretn. om den 49. internat. arbejdskonference i Genève 1965.

landsarbejdet, som kom til at spille en større og større rolle for andels-afdelingen, har denne fortsat indsamling af materiale og udarbejdelse af bøger og artikler om andelsbevægelsen. Særlig er der grund til at nævne den eneste eksisterende fuldstændige „International Director of Cooperative Organisations“ fra 1958.

På baggrund af denne mangeårige og stedse voksende aktivitet vedrørende andelsbevægelsen måtte det forekomme naturligt, at situationen blev overvejet og linierne for den fremtidige udvikling trukket op. Styrelsesrådet traf i februar 1964 beslutning om at optage emnet på dagsordenen for konferencen 1965, og en foreløbig rapport VII (1) med et spørgeskema blev udarbejdet og udsendt til medlemslandene i forsommeren 1964.

ILO udarbejdede på grundlag af de indkomne besvarelser en ny rapport VII (2) med en udførlig gengivelse punkt for punkt af medlemslandenes besvarelser af spørgeskemaet i den oprindelige rapport, og desuden en sammenfattende kommentar og et forslag til konklusion af medlemslandenes stilling til hele spørgsmålet.

Denne foreslåede konklusion gik ud på et forslag om vedtagelse af et „instrument“ i form af en henstilling og indeholdt i øvrigt en udførlig tekst til en sådan henstillings eventuelle udformning.

Konferencen nedsatte en komité med 153 medlemmer, der besluttede at tage det nævnte forslag som grundlag for sit arbejde. Efter at arbejderrepræsentanterne havde foreslået, at man skulle stille mod vedtagelse af en konvention, og dette forslag var forkastet, blev teksten gennemdrøftet i enkeltheder — efter en generaldebat — og der blev stillet ikke færre end 90 ændringsforslag. Mange af disse blev trukket tilbage, men der blev også med udgangspunkt i ændringsforslagene foretaget et betydeligt antal ændringer på forskellige steder i henstillingens tekst. Som helhed var disse ændringer dog ikke af en sådan art, at de på væsentlig måde ændrede sigtet med henstillingen.

Formand for komiteen var Rida Wahid, regeringsrepræsentant fra Libanon. Reporter var den svenske regeringsrepræsentant Bertil Mathsson.

Den foreslåede henstilling er opdelt i fire

hovedafsnit. I det første fastslås, at henstillingen skal omfatte alle kategorier af andelsforeninger, og der nævnes en række af de vigtigste.

I det andet afsnit omhandles *formålet* med den politik, der anbefales overfor andelsbevægelsen i u-landene: den bør opfattes som et af de vigtigste midler til økonomisk, social og kulturel udvikling af disse lande, og regeringerne opfordres til at udforme en politik med henblik på at yde andelsforeningerne hjælp og opmuntring med bevarelse af deres uafhængighed; på den anden side skal andelsforeningerne virke i forbindelse med eksisterende national økonomisk planlægning.

Tredie afsnit omhandler de *midler og metoder*, hvormed regeringerne kan (og bør) bistå den kooperative udvikling. Herunder nævnes udnyttelse af eksisterende andelsforeningers erfaringer, gennemførelse af en hensigtsmæssig lovgivning om andelsforeningers oprettelse og virksomhed, og beskyttelse af deres ret til at virke på lige fod med andre virksomhedsformer. Herunder anføres en definition af andelsforeninger, deres formål, medlemmernes rettigheder og pligter, tilsyn og revision m. v. Et underafsnit fremhæver betydningen af, at uddannelse og oplysning indgår i statens støtte til andelsbevægelsen på hensigtsmæssig måde. Et andet behandler anvendelsen af finansiel og administrativ støtte, idet det forudses, at andelsforeningerne i udviklingslandene, specielt i begyndelsen, ikke kan stå på egne ben; der anføres forskellige hensyn, som bør vises i forbindelse med finansiel bistand fra staten og fra private kilder. Endelig nævnes det i et sidste underafsnit som en nødvendighed, at der fra centralt sted føres tilsyn med andelsforeningerne og etableres en revisionsordning; målet anføres at være, at andelsbevægelsens egne centrale organisationer varetager disse opgaver, men til en begyndelse anerkendes de offentlige myndigheders indsats som nødvendig, også i forbindelse med oprettelse og udbygning af andelsbevægelsen.

I sidste afsnit fremhæves betydningen af international bistand og international samarbejde i forbindelse med udviklingen af u-landenes andelsbevægelse, og der nævnes en række konkrete punkter, hvor sådan international bistand er mulig og effektiv.